

A kilencedik Zsebszótárt rendezték a Zsebcaféban szerdán, ahol **Balogh Réka Adrienne**-nek, az uh.ro munkatársának

Majláth Erika

szociálpedagógus segített megkeresni a válaszokat a gyerek helyes jutalmazására és büntetésére vonatkozó kérdésekre. „Nincs rossz gyermek, csak egészséges” – kezdte a mindig érvényes mondattal a beszélgetést Balogh Réka, és meghívottja is azt hangsúlyozta, úgy gondolja, minden szülőnek a saját gyermeke a legszebb és a legokosabb.

Szerinte **a jutalmazás és büntetés is szerves része a nevelésnek**, de mindkettőt jól és mértékkel kell használnunk. Nem mindegy, milyen korban milyen cselekedetért kap büntetést a gyerek – a szociálpedagógus elmondta, ha mondjuk „pelusba fut a dolog”, és az óvónő ezért fenékbe paskolja a kicsit, ő nem fogja érteni, hogy azt miért is kapta.

Kuss, amíg az én házamban laksz!

Nagyon **fontos**, hogy a „miért nem kapok” és a „miért nem szabad” kérdéseire **magyarázatot adjunk**, hiszen így tanulja meg, hogy mihez kell tartania magát .

Persze könnyebb azt mondani neki, hogy „csak” vagy azt, hogy „amíg az én házamban laksz”, de ennek a tekintélyelvű nevelésnek megvannak az árnyoldalai.

Fenyegetni csak okosan és szépen

Réka arra volt kíváncsi, hogy fenyegetőzhet-e a szülő bizonyos helyzetekben, mondhat-e olyanokat, „hogya nem jössz, itt hagylak!” vagy „ha rossz vagy, nem szeretlek!”. Majláth Erika rögtön különválasztotta a kettőt, hiszen **az egyik a gyerek cselekedetére, a másik a személyére van kiélezve**. Az első használata néha szükséges, mint később megtudtuk az egyik jelenlévő szülőnél az vált be, hogy azt mondta gyermekének, ha nem mosol fogat, nem játszatsz a kedvenc játékkal. Persze elmondásuk szerint gyerekenként változik, hogy melyikükre éppen mi lesz valós hatással. Ezt ki kell kísérletezni.

Inkább egy társas, mint az iPad

A büntik után a jutalmazások alkották a beszélgetés fő vonalát. A meghívott szerint ezzel is ugyanolyan mértékletesen és következetesen kell bánni, mint a büntetésekkel, hiszen ha nem dicséretekkel kezdünk, és **mindenféle jutalomajándékkal halmozzuk el a gyereket, egy idő után csak a kézzelfogható dolgok motiválják** , hogy jókat cselekedjen, sőt, egy idő után ezek is elveszítik az értéküket.

Sok szülő abba a hibába esik, hogy ajándékokkal próbálja pótolni a kisgyerekekkel eltöltött időt

, pedig annak az is sokkal többet jelentene, ha társasoznának egyet.

Az is nagyon fontos szerinte, hogy a természetes dolgokért, például egy fogmosásért vagy hogy megette az ételt, ne dicsérgessük, hiszen még a végén azt hiszi, szívességet tesz ezekkel. Az előadás végén a pedagógusok büntetései is szóba kerültek, szerinte itt is a legfontosabb, hogy **szabályokat állítsunk fel, és legyünk következetesek ezekhez**

. Ha a gyerek rosszat tesz, figyelmeztessük, ha ez még egyszer megtörténik, akkor kimarad a játékból, de ne alázzuk meg a társai előtt, hiszen annak akár komoly lelki következményei is lehetnek.

Elmesélte, egyszer egy gyerek jött hozzá a nagymamájával. A lurkó szétdobálta a ruháit, a nagyfi összeszedte utána. Kiderült, hogy azért történt ez mindig így velük, mert a gyerekek nem fektették le azt a szabályt, hogy nem szabad szétdobálni a ruhákat. Látták, hogy a nagyfi összeszedi őket, és azt gondolta, ez természetes.

Az előadás végén összegzésként a beszélgető felek elmondták, hogy **meg kell keresnünk az arany középutat a végtelen engedékenység és szigor között**

, ugyanakkor létfontosságú, hogy szabályokat, határokat fektessünk le, és jó példát mutassunk a gyerekeknek. „Mi rakjuk le a kerítést, de azon belül engedjük szabadon játszani” – fogalmazott találóan Majláth Erika.